

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010090
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8319010090.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.07.2019, v trestnej veci obžalovaného H. R., a to pre zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom § 138 písm. j) Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/18/2019 zo dňa 17.04.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného H. R. vinným v bode 1/ rozsudku zo spáchania zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, a v bode 1/ a 2/ rozsudku aj pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) ods. 3 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona, na tom skutkovom základe že:

1/ v prípade maloletých M. F., nar. XX.XX.XXXX, M. V., nar. XX.XX.XXXX a F. A., nar. XX.XX.XXXX v období najmenej od jesene 2016 do septembra 2018, v prípade maloletého Š. H., nar. XX.XX.XXXX v období od júla do augusta 2018, v prípade maloletého M. K., nar. XX.XX.XXXX v období od apríla do augusta 2018, v prípade maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX v období najmenej od zimy koncom roka 2016 do septembra 2018, v prípade maloletého E. B., nar. XX.XX.XXXX v období od júla do augusta 2018, v prípade maloletého D. D., nar. XX.XX.XXXX v období od januára do augusta 2018, z presne nezisteného miesta na území Slovenskej republiky, najpravdepodobnejšie v okrese Humenné, prostredníctvom sociálnej siete Facebook, kde vystupuje pod menom H. R., v aplikácii A. pod menom acylpirin_14, v rámci komunikácie s maloletými Š. H., M. K., A. B., E. B. a D. D. týmto opakovane zasielal pornografické fotografie a nabádal ich, aby sa pri nich vzrušili a sexuálne ukájali, písal im, aby si zmerali svoj penis, keď sa vzrušia, odfotografovali si

ho, zasielal im fotografie svojho penisu pri vzrušení a následne od nich žiadal, aby mu zaslali fotografie svojho vzrušenia a ukájania,

2/ maloletým M. V., F. A., A. B., Š. K., nar. XX.XX.XXXX a D. D. počas návštev u H. v presne nezistené dni v období od zimy konca roka 2017 do konca leta 2018, v byte obytného domu č. XXXX/XX v P., kde H. R. maloletých pozýval za účelom hrania hier na hernej konzole, aby spoločne pri pozeraní pornografie masturbovali.

Podľa § 368 ods. 2 Tr. zákona, podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, v zmysle § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zákona, podľa § 46 Tr. zákona, mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona, výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zároveň určil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona, ustanovil skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov a zároveň v zmysle § 51 ods. 3 písm. f) Tr. zákona, uložil obžalovanému obmedzenie, ktoré je súčasťou probačného dohľadu spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenými: M. F., nar. XX.XX.XXXX, M. V., nar. XX.XX.XXXX, F. A., nar. XX.XX.XXXX, Š. H., nar. XX.XX.XXXX, M. K., nar. XX.XX.XXXX, A. B., nar. XX.XX.XXXX, E. B., nar. XX.XX.XXXX, D. D., nar. XX.XX.XXXX, Š. K., nar. XX.XX.XXXX v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

Podľa § 73 ods. 1 Tr. zákona, uložil obžalovanému ochranné sexuologické liečenie, ktoré sa bude v zmysle § 74 ods. 1 Tr. zákona, vykonávať ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal okresný prokurátor odvolanie proti výroku o treste a ochrannom opatrení, ktoré neskôr aj osobitne písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch uviedol, že uložený trest považuje za neprimerane mierny, ktorý nezohľadňuje závažnosť stíhaných skutkov a skutočnosť, že nimi boli spáchané dva trestné činy. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona prichádzala do úvahy možnosť uložiť obžalovanému trest odňatia slobody už len pri spodnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody na 7 rokov. Má za to, že úvahy súdu, ako aj obhajoby o tom, že obžalovaný doposiaľ nebol trestne stíhaný a jeho trestná činnosť nemá násilný charakter, pričom k náprave obžalovaného dopomôže aj uložené ochranné sexuologické liečenie ambulantnou formou, nemôžu obstáť. Takto uložený trest vo výmere 3 rokov s podmiennečným odkladom jeho výkonu je podľa jeho názoru neprimerane mierny a neodráža závažnosť trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný dopustil na celkovo ôsmich maloletých poškodených. Touto trestnou činnosťou nepochybne negatívne vplýval na vývoj viacerých maloletých a u niektorých z nich vplyvom tejto činnosti došlo k zmene správania a uzavretiu sa do seba. Celkový počet maloletých poškodených, sústavná opakovanosť trestnej činnosti a jej trvanie počas približne dvoch rokov, to všetko treba hodnotiť ako významné okolnosti, na ktoré je potrebné prihliadať pri ukladaní trestu a tieto nemôžu byť natoľko prevážené osobnými charakteristikami

obžalovaného v zmysle, že tento nemá sklony k násiliu, trpí sexuálnou poruchou a inej trestnej činnosti sa nedopustil, aby odôvodnil takto významné zníženie trestu odňatia slobody pod jeho dolnú hranicu a dokonca odôvodnil aj odklad jeho výkonu s určením skúšobnej doby spojenej s probačným dohľadom. Zvýraznil tiež neúplnosť skutkovej vety v bode 2/ rozsudku, v ktorej oproti obžalobe absentuje časť „prehrával pornografiu, núkal im alkohol a maloletého A. B. viackrát naviedol“. Ide o zrejmu prepisovaciu chybu, ktorá má za následok, že v skutkovej vete v bode 2/ rozsudku chýba logická nadväznosť a je obsahovo nesprávna. S poukazom na uvedené preto navrhol odvolaciemu súdu, aby jednak doplnil skutkovú vetu v bode 2/ rozsudku vo vyššie naznačenom zmysle, ako aj zmenil rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a obžalovanému uložil úhrnný nepodmienený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný k dôvodom odvolania okresného prokurátora prostredníctvom zvoleného obhajcu v písomnom vyjadrení uviedol, že vyššie citovaný rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a spravodlivý. Má za to, že pri rozhodovaní o treste okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela a jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona. Taktiež správne prihliadol na všetky okolnosti umožňujúce aplikáciu § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zákona, teda mimoriadne zníženie trestu na 3 roky odňatia slobody vzhľadom na zdravotný stav obžalovaného, s čím sa v tomto smere plne stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa uvedeného v napadnutom rozsudku. Stavu veci a zákonu zodpovedá i záver prvostupňového súdu ohľadom podmiennečného odkladu takto uloženého trestu odňatia slobody za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe ustanovenej na 5 rokov a obmedzenia spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenými maloletými chlapcami v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami. Rovnako v súlade s ustanovením § 73 ods. 1 Tr. zákona

mu bolo uložené aj ochranné sexuologické liečenie ambulantnou formou, čo vlastne aj znalci, ako aj prokurátor navrhli. Podľa jeho názoru takto uložený trest spolu s uloženým ochranným liečením je v plnej miere spôsobilý zabezpečiť jeho nápravu a prevýchovu, zároveň zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov uvedených § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona, ako aj zásadám individuálnej a generálnej prevencie. Uloženie mu podmieneného trestu odňatia slobody ako páchatelovi trpiacemu vrodenu duševnou poruchou (efebofiiliou), ktorá mala podstatný vplyv na ním páchanú trestnú činnosť je zároveň aj prejavom zásady humanity pri ukladaní trestu. Naproti tomu prokurátorom navrhované uloženie úhrnného trestu na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby 7 rokov by bolo vzhľadom na celkové okolnosti posudzovaného prípadu pre neho neprimerane prísne. Predsa len ide o mladého človeka a preto pôsobením neprimerane prísny represívny trestom odňatia slobody by sa mohlo minúť svojmu účinku. Z uvedeného dôvodu možno trest uložený súdom prvého stupňa považovať za primeraný, zodpovedajúci doposiaľ jeho bezúhonnému životu, okolnostiam trestnej činnosti, jeho zdravotnej diagnóze, ako aj jeho postojom, keď sa trestnej činnosti v celom rozsahu priznal a túto aj úprimne oľutoval. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto má za to, že odvolací súd podľa § 319 Tr. poriadku by mal odvolanie prokurátora proti rozsudku okresného súdu zamietnuť, pretože nie je dôvodné.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, pretože obžalovaný pred tým ako urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písmena b) Tr. poriadku bol riadne poučený o neodvolateľnosti tohto vyhlásenia a o nemožnosti podania odvolania proti výroku o vine rozsudku v rozsahu prijatého vyhlásenia, a preto preskúmal krajský súd len okresným prokurátorom napadnuté výroky rozsudku, teda výrok o treste a výrok o ochrannom opatrení a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

V prvom rade správne zohľadňoval pri hodnotení dôkazov základné hľadiská - pri ukladaní trestov, ktoré sú upravené v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zákona, určené pre naplnenie - účelu trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne odradí iných od páchania trestných činov, vyjadrujúc tým morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Rovnako správne následne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal aj na jednotlivé základné kritéria upravené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Majúc teda na zreteli jednotlivé kritéria rozhodné pri určovaní druhu a výmery trestu upravené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zákona sa krajský súd nemohol v celom rozsahu stotožniť s argumentáciou okresného prokurátora, podľa ktorej celkový počet ôsmich maloletých poškodených, na ktorých obžalovaný páchal trestnú činnosť, sústavná opakovanosť trestnej činnosti a jej trvanie počas približne dvoch rokov, ako aj skutočnosť, že týmto svojím konaním nepochybne negatívne vplýval na vývoj maloletých a dokonca u niektorých z nich vplyvom tejto činnosti došlo k zmene ich správania a uzavretiu sa do seba, mali byť tými skutočnosťami, ktoré závažnosť jeho konania zvyšovali a to do takej miery, že uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov nespojený s jeho výkonom je oproti konštatovanej závažnosti činu neprimerane mierny.

V prvom rade je potrebné uviesť, že závažnosť v páchaní žalovanej trestnej činnosti obžalovaným sa odzrkadlila v právnej kvalifikácii jeho konania ako spáchania trestnej činnosti závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Tr. zákona, čo sa potom premietlo do naplnenia

kvalifikačného momentu (okolnosti) podmieňujúceho použitie vyššej trestnej sadzby u všetkých troch pôvodne

žalovaných trestných činov a s tým spojenej prísnejšej trestnej sadzby - zločinu výroby detskej pornografie v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona k § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, pokračujúceho prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) ods. 3 písm. a) Tr. zákona a napokon aj (súdom prvého stupňa upusteného) prečinu ohrozovania mravnosti podľa § 371 (správne v obžalobe malo byť podľa § 372) ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Súčasne tiež platí, že pri hodnotení spôsobu, akým sa obžalovaný mal trestnej činnosti dopúšťať a ním spôsobeného následku závažnosť jeho konania zásadným spôsobom nezvyšuje. Najzávažnejší z posudzovaných trestných činov - výroby detskej pornografie podľa § 368 Tr. zákona ani nedokonal, keďže ho spáchal v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a to bez toho, aby bol preukázateľne spôsobený následok v psychickom prežívaní maloletých tak, ako bol prokurátorom uvádzaný v odvolaní. Pre takýto záver totižto niet opory vo vykonanom dokazovaní v podobe znaleckého dokazovania z odboru klinickej psychológie detí, či dokonca psychiatrie. Je len pochopiteľné, že neakceptovateľné správanie obžalovaného bolo maloletým nepríjemné, čo logicky potvrdili aj pred rodičmi, ale až v rámci výsluchu na polícii, resp. po ňom, no napriek tomu niektorí z nich (vediac, že sa možno budú spoločne pozerieť filmy z pornografickou tematikou) opakovane jeho pozvanie do bytu neodmietli, aj keď oficiálne mali spolu hrať „playstation“, resp. „osláviť“ kamarátove narodeniny. Napokon z obsahu výpovedí zákonných zástupcov maloletých plynie, okrem jedného prípadu (Z. O., ktorá podávala trestné oznámenie a na jej podnet začala aj polícia konať), že o správaní sa obžalovaného voči maloletým, sa vlastne nedozvedeli potom, čo si mali všimnúť nejakú zmenu v ich správaní, ale až potom, čo boli predvolaní na políciu vypovedať.

K tvrdeniu prokuratúry, že žalovaného konania sa mal obžalovaný dopúšťať po dlhšiu dobu, dokonca až v jednom z prípadov u mal. C. L. od zimy koncom roka 2016 do septembra 2018 - viac ako dva roky, je potrebné zdôrazniť podstatnú skutočnosť, na ktorú poukázal v odôvodnení rozsudku aj súd prvého stupňa. V danom prípade je potrebné totižto prihliadnúť na tú skutočnosť, akým spôsobom bolo konanie obžalovaného posudzované - právne kvalifikované súdnou praxou v období, do 01.07.2018 a následne po 01.07.2018, a to vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania páchatel'ov trestného činu výroby detskej pornografie podľa § 368 Tr. zákona.

Ako to plynie aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, súdna prax v období do 01.07.2018 za trestný čin výroby detskej pornografie podľa § 368 Tr. zákona posudzovala len také konanie páchatel'a, ktoré smerovalo k výrobe detskej pornografie spôsobom opísaným a zobrazením takého obsahu ako je to uvedené v ustanovení § 132 ods. 4 Tr. zákona, ktorý mal vyvolať sexuálne uspokojenie inej osoby, teda osoby rozdielnej od osoby - páchatel'a, ktorý tento materiál s tematikou detskej pornografie vyhotovil. (pozri primerane R 28/2018)

Následne na to, od 1. júla 2018 po zmene právnej úpravy (na základe zákona č. 161/2018), konkrétne ustanovenia § 132 ods. 4 Tr. zákona, ktorý definuje pojem detskej pornografie, kde došlo k vypusteniu slovného spojenia - uspokojenia „inej osoby“ je zrejmé, že v zmysle aplikačnej praxe bude nevyhnutné považovať za výrobcu detskej pornografie aj páchatel'a "v súkromí" a pre vlastné účely, t.j. bez

podmienky jej ďalšieho šírenia. Pod inou osobou je tak potrebné rozumieť aj samotného výrobcu detskej pornografie, ktorý si ju ponecháva vo svojej dispozícii.

Evidentne teda obžalovaný sa mal tejto trestnej činnosti dopúšťať vo vzťahu k jednotlivým maloletým v dominantnom rozsahu v období, kedy súdna prax takéto konanie za trestný čin nepovažovala a považuje ho až od 1. júla 2018.

Práve táto skutočnosť potom má vplyv aj na závažnosť (intenzitu), ktorou sa mal dopustiť tejto trestnej činnosti, preto neobstojí námietka prokuratúry, že sa mal obžalovaný trestného činu výroby detskej pornografie podľa § 368 Tr. zákona dopúšťať po dlhšiu dobu - a preto aj správne toto konanie nebolo z pohľadu tejto okolnosti právne posudzované ako závažnejším spôsobom konania - po dlhšiu dobu

podľa § 138 písm. b/ Tr. zákona, čo sa napokon ani neodzrkadilo v podobe právnej kvalifikácie ani v obžalobnom návrhu.

Najpodstatnejšou skutočnosťou - okolnosťou prípadu na strane obžalovaného - zistenou v rámci dokazovania, ktorá mala aj podľa názoru krajského súdu podstatný vplyv na určovanie druhu trestu, ale predovšetkým jeho výmery, bolo zistenie, že obžalovaný sa tohto konania dopúšťal bez toho, aby mal o tom vedomosť, teda že konal pod vplyvom sexuálnej poruchy, ktorá zásadným spôsobom znížila jeho ovládacie schopnosti.

Z obsahu spisu totižto plynie, a to konkrétne zo znaleckého posudku č. 120/2018 znalca H.. C. J., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ktorého súčasťou je aj znalecký konzultantský posudok č. 43/2018 H.. G. M. - Y., znalkyne aj pre odvetvie psychiatria a sexuológia, zo záverov ktorých plynie, že obžalovaný sa skutkov mu kladených za vinu dopustil pod vplyvom vrodenej sexuálnej poruchy deviácie - efebofilie, erotickej preferencie chlapcov vo veku puberty.

V záveroch tohto znaleckého dokazovania je konštatované, že pokiaľ obžalovaný v čase spáchania skutkov konal pod vplyvom tejto sexuálnej deviácie, jeho ovládacie schopnosti boli podstatnou mierou znížené, nie však vymiznuté, za súčasného zachovania v plnom rozsahu schopností rozpoznávacích. Obžalovaný tak konal tzv. v stave „zmenšenej príčetnosti“, pričom túto vrodenú poruchu sexuálneho motivačného systému si do začiatku trestného stíhania ani neuvedomoval. Pri posudzovaní duševného stavu obžalovaného neboli zistené žiadne známky sexuálnej agresivity, ani sklon k páchaniu inej trestnej činnosti. Podľa znalcov v prípade absolvovania ochranného liečenia, je sexuálna prognóza obžalovaného do budúcnosti priaznivá a súčasne túto sexuologickú liečbu ambulantnou formou aj obžalovanému navrhli uložiť.

Záver o sociálne a spoločensky priaznivej prognóze správania sa obžalovaného do budúcnosti potom zodpovedá aj hodnotenie jeho osoby, keďže doposiaľ nebol súdne trestaný, ani v ústrednej evidencii priestupkov Ministerstva vnútra SR nemá doposiaľ záznam. Je študentom (bol) 3. ročníka F. univerzity v K., fakulty B., je slobodný, v mieste trvalého bydliska požíva dobrú povesť, rovnako je kladne hodnotený ako začínajúci tréner aj v hokejbalovom klube v H. s názvom „P.“.

Opakovane tiež obžalovaný uvádzal v rámci dokazovania, že má jednoznačný záujem pokračovať štúdiu na uvedenej vysokej škole, kde by žil spoločne s matkou v K. v obci P., ale súčasne má zabezpečené aj riadne zamestnanie.

Toto sú všetky skutočnosti, ktoré vedú krajský súd k záveru, rovnako ako súd prvého stupňa, že v danom prípade prognóza možnosti nápravy obžalovaného do budúcnosti je zjavne pozitívna.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného je zrejmé, že obžalovaný sa skutočne dopúšťal závažnej trestnej činnosti, no intenzita zásahu do záujmu chráneného spoločnosťou najzávažnejšou zo žalovaných skutkových podstát - trestného činu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 2 Tr. zákona, za ktorú by bolo možné uložiť trest odňatia slobody v rozsahu od 7 rokov do 12 rokov, bola podmienená už opísanou dobou, kedy súdna prax takto ustálené konanie obžalovaného považovala za trestné len cca dva mesiace do jeho zadržania a súčasne sa tohto konania dopustil len v štádiu pokusu (čiže nedokonaného trestného činu). Súčasne nebol zistený závažnejší následok v psychickom prežívaní maloletých s trvalým následkom.

Rovnako je potrebné zvýrazniť podstatnú skutočnosť, že obžalovaný sa tohto konania dopúšťal v čase, kedy si neuvedomoval, že koná pod vplyvom tejto sexuálnej poruchy, že túto poruchu má vrodenú a že táto choroba v čase, kedy páchal trestnú činnosť, spôsobila to, že mal zásadným spôsobom zníženú ovládaciu schopnosť, aj keď rozpoznávaciu schopnosť mal zachovanú. Inak povedané aj keď mal zachovanú rozpoznávaciu schopnosť, nebol schopný túto skutočnosť rozpoznať (predvídať), že má vrodenú sexuálnu poruchu, pri ktorej má zásadné zníženie schopnosť ovládať svoje správanie (sexuálnu orientáciu) pri stretnutí s osobami mladšími medzi 14. a 18. rokom veku mužského pohlavia.

Všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne, aj s výkonom väzby, ktorú v tejto veci vykonal, okolnosti za ktorých sa týchto činov dopúšťal obžalovaný a samotná osoba obžalovaného vedú krajský súd k dôvodnému záveru, že v danom prípade ochranu spoločnosti je možného dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania, za súčasného uloženia ochranného liečenia tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu v danom prípade boli splnené podmienky pre použitie ustanovenia pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zákona.

Podľa § 39 ods. 2 Tr. zákona, súd totižto môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, a súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatel'a by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie.

Z citovanej právnej úpravy je zrejmé, že ustálený skutkový stav zodpovedá tejto právnej úprave a napĺňa ju, keďže obžalovaný konal v danom prípade v stave zmenšenej príčetnosti a vzhľadom na jeho zdravotný stav by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania.

Vzhľadom na uvedené bol preto správny a zákonu zodpovedajúci následný postup súdu prvého stupňa, ak ukladal obžalovanému aj súčasne ochranné opatrenie podľa § 73 ods. 1 Tr. zákona a to ochranné sexuologické liečenie ambulantnou formou v súlade návrhom samotných znalcov z odboru psychiatrie (sexuológie).

Majúc teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade úhrnný trest odňatia slobody priamo nespojený s jeho výkonom pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby a to vo výmere 3 rokov.

Správne tiež súd prvého stupňa, keďže ukladal trest na hornej hranici možnej pre ukladanie podmienčného trestu odňatia slobody, ak súčasne uložil v čase plynutia skúšobnej doby ustanovenej na 5 (päť) rokov obžalovanému aj probačný dohľad nad jeho správaním podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona.

Rovnako správne pre dosiahnutie účelu trestu, uložil súd prvého stupňa obžalovanému podľa § 51 ods. 3 písm. f) Tr. zákona aj obmedzenie, ktoré bude súčasťou probačného dohľadu, spočívajúce v zákaze kontaktu s maloletými tak, ako sú vymenovaní vo výroku o treste, a to v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

Nad rámec uvedeného na záver krajský súd však musí poukázať na nesprávny postup súdu prvého stupňa, keď potom čo prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, následne upravil znenie skutkovej vety v bode 2/ rozsudku oproti skutku v bode 2/ obžaloby a súčasne aj právne menil posúdenie skutkov, ku ktorým urobil vyhlásenie o vine obžalovaný.

Z ustálenej súdnej praxe totižto plynie, že pokiaľ obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní po riadnom zákonom poučení vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, tak urobil vyhlásenie o tom, že spáchal skutok uvedený v obžalobe a takéto jeho vyhlásenie potom pokrýva aj podstatu jednak inkriminovaného skutku, vrátane subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, aj právnej kvalifikácie, ako aj uznanie viny za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin. (pozri bližšie R 17/2014)

Z toho potom plynie, že pokiaľ súd na hlavnom pojednávaní prijal vyhlásenie obžalovaného postupom podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku, že je vinný zo spáchania skutku, v dôsledku čoho podľa § 257 ods. 8 Tr. poriadku vykonal len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody, zákon, ale aj následne súdna prax má za to, že už nie je možné po takomto vyhlásení upravovať znenie skutkového stavu a ani meniť právne posúdenie skutkov vo vzťahu, ku ktorým urobil obžalovaný vyhlásenie o vine, a to ani v prípade, ak je to v prospech obžalovaného.

Súčasne platí, že nesprávnym postupom súdu prvého stupňa došlo síce k pochybeniu, no zjavne v prospech obžalovaného a keďže v danom prípade okresný prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného, len čo do výroku

o treste a ochrannom opatrení, rešpektujúc pravidlo upravené v ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku - zákaz zmeny k horšiemu, nebolo možné, aby krajský súd toto pochybenie naprával.

Keďže krajský súd nezistil dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.